

De 3 første sider handler om et tiltalerpunkt mot meg, vel det viktigste, som jeg ikke har anelse om. Det er fri fantasi, og jeg kunne ikke få svar på noe spørsmål. Svar kom der, men ikke på spørsmålene. Se brevene fra "retten". - Det het også i premisen at jeg hadde hatt en utstrakt radiokontakt med minst 10-12 agenter o.s.v. - hvis dette hadde vært nevnt under forhør eller i retten, ville jeg på stedet kunnet bevise at det var umulig. Under kanonsalutt den 17/5 - 1917 fikk jeg nemlig sprengt trommehinnene. Jeg hadde 2 operasjoner på venstre øre, og utmeisling. Jeg hørte aldri mere på dette øre, og det høyre var også svekket. Idag hører jeg ikke i det hele tatt uten høreapparat. Jeg kunne vist fra ørene mine, og man ville forstatt at radiotelegrafi var ikke mulig for mitt vedkommende. Og hvem brukte Televerket under "hemmelige" meddelelser? - Jeg undret meg over denne tiltalen, som ikke var nevnt i retten, men allikevel var et viktig tiltalepunkt. Jeg har senere fått en peiling på hva som har satt fantasien i sving. Men jeg må først nevne James Luther, sjefen for Norsild A/S. Han var halvt tysk, og halvt engelsk. Han hadde i mange år vært representant for Deufrika her i Norge, og hadde mange kjendte og venner langs kysten i forbindelse med sildeoppkjøp. Hans mor var fra Skotland, og han bodde sammen med henne i Kalmarhuset her i Bergen. Dessuten var han forlovet, og ble senere gift med en engelsk dame. Dette skulle fortelle hvor hans sympatier var. Han var ikke partimedlem. Han ble arrestert, og firmaet ble inndratt som fiendtlig eiendom. Det var verdt kr. 50.000.-, og jeg kunne senere være ham behjelpelig med å få dette erstattet i Tyskland. Og så tilbake til fantasi-tiltalen: Luther hadde fra Hamburg en kjendt som var offiser og stasjonert på Statsarkivet. Hans hjem i Hamburg var blitt bombet, og han hadde mistet en kostbar frimerkesamling. Og nå ville han prøve å samle en ny. Han kunne selv besøke forretninger her i Bergen, men ville gjerne også ha en forbindelse i Oslo. Gjennom Luther patok jeg meg å få en slik forbindelse, og det kom istand en oroning at jeg fikk tilsendt frimerker med angitt pris. Luther leverte dem videre, og jeg fikk tilbake dem som ikke var av interesse, med oppgjør for dem han beholdt. Dette gikk svært greit. Jeg mottok ny forsendelse 8/5, men den ble straks returnert. Etter mere enn 2 år, på Akershus, fikk jeg besøk av en politimann fra Bergen, som var overflyttet til Nitedal, og underveis skulle han oppsøke meg til forhør angående en frimerkehandler i Oslo. (Denne politimann, fikk jeg senere vite, var en av dem som skjøt dødsdørte på Sverresborg. Men nå var han blitt nervøs og søkte seg forflyttet). - Frimerkehandleren var blitt nervøs for den siste forsendelsen, som jeg hadde returnert, og telegraferte etter den. Telegram og frimerker har krysset hinannen, men telegrammet kom ikke til meg. Det havnet hos politiet, som her fikk et tydelig bevis for min utstrakte virksomhet. - Jeg har ofte tenkt på hva denne frimerkehandler og hans familie har gjennomgått i disse mere enn 2 år og senere. - Ved å forhøre meg straks kunne saken blitt oppklart, og jeg ville også unngått dette viktige tiltalepunkt. Denne frimerkehandler er blitt til minst 10-12 agenter og hans telegram til en utstrakt radiovirksomhet. Selvsagt gjaldt ikke telegrammet frimerker, det var klart, det var nok annet det gjaldt, som var så viktig at det måtte telegraferes etter gjennom Televerket. Eller var bare om å gjøre å skaffe "beviser" og uskyldige tiltalte? De som ville vitne til fordel ble avvist. Men hadde man noe som var til belastning var man hjertelig velkommen.

12/7-57